

1975-01-01

โศจิมินห์กัษทฤษฎี "ผู้นำ เยี่ยมด้วยขารมิ"

กนลา สุขพานิช เอกแสงศรี

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss>



Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

เอกแสงศรี, กนลา สุขพานิช (1975) "โศจิมินห์กัษทฤษฎี "ผู้นำ เยี่ยมด้วยขารมิ"," *Journal of Social Sciences*: Vol. 12: Iss. 2, Article 2.

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/cujss/vol12/iss2/2>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Social Sciences by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

โฮจิมินห์กับทฤษฎี “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี”

กมลลา สุขพานิช' เอกแสงศรี

บทความนี้มีความมุ่งหมายจะวิเคราะห์ชีวประวัติของ โฮจิมินห์ รัฐบุรุษและนักปฏิวัติระดับโลกของเวียดนามเหนือ ในการนำเสนอจะขอตั้งสมมุติฐานว่า โฮจิมินห์แม้ว่าจะถูกกล่าวขวัญทั่วไปว่า เป็นคอมมิวนิสต์ชั้นนำและเป็นนักชาตินิยมหัวรุนแรงแล้ว ในขณะที่เดียวกันถ้าจะดูบทบาท ในฐานะ ผู้นำในการ ทำลายระบบจักรวรรดินิยมของฝรั่งเศส เป็นผู้นำในการต่อสู้กับ จักรวรรดินิยม สมัยใหม่ของสหรัฐอเมริกาเพื่อจะรวมเวียดนามเข้าเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว โฮจิมินห์นับได้ว่าเป็นผู้นำที่สมควรได้รับการกล่าวขวัญถึงในฐานะ “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” และมีความสามารถพิเศษในฐานะเป็นผู้นำ ผู้เขียนจะเริ่มด้วยการวิเคราะห์ทฤษฎีของผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี (Theory of Charismatic Leadership) เสียก่อน โดยจะยกเอากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของทฤษฎีมาทดสอบ กับชีวประวัติ และบทบาท ทางการเมือง ในช่วงต่าง ๆ ของโฮจิมินห์ โดยจะเน้นถึงเหตุ

การณ์ ในวัยเด็ก ที่จะ เป็น ประโยชน์ ต่อการวิจัยทางด้าน ประวัติศาสตร์ โดยวิเคราะห์ทางจิตวิทยา Psychohistorical approach เป็นพิเศษ เพื่อค้นหาว่า โฮจิมินห์เข้าข่ายการเป็นผู้นำที่เปี่ยมด้วย “อำนาจบารมี” แค่ไหนเพียงใด คำว่า “อำนาจบารมี” (Charismatic authority) ^๕ เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายคลุมเครือไม่แจ่มชัด ทั้งยังสับสนและยังหาความหมาย ที่แท้จริง ที่นักศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่ยอมรับนับถือกันยังไม่ได้ แม้กระทั่งในหมู่นักวิชาการชาวตะวันตก ต่างก็ตีความ หมายของคำนี้แตกต่างกันไป สอดคล้องกันบ้างขัดแย้งกันบ้างแล้วแต่กลุ่มแต่เหล่า อันที่จริงคำศัพท์ “Charisma” ^๖ นี้ผู้ทรงเริ่มใช้กับนักวิชาการชาวเยอรมันชื่อ Max Weber โดยที่ Weber ได้จัดแบ่งผู้นำและอำนาจในการปกครองออกเป็น ๓ ประเภทด้วยกัน คือ ๑) ผู้นำ ผู้ที่ได้รับอำนาจมาจากสถาบันและคุณค่าดั้งเดิมในสังคม คือเป็นเชื้อสายของผู้ปกครองดั้งเดิม

๕. Max Weber : *The Theory of Social and Economic Organization*, translated by A.M. Hendersen and Talcott Parsons, (NY, 1947) p. 358

หรือเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุดในสังคมนั้น (Traditional) ๒) ผู้นำที่ได้รับอำนาจการปกครองมาจากกฎเกณฑ์ และ กฎหมาย ที่มีเหตุ มีผล สมัยใหม่ (Legal-Rational) เช่น ได้รับการเลือกตั้งให้เข้าดำรงตำแหน่งทางการเมือง ดังที่จะเห็นตัวอย่างได้จาก ผู้นำในประเทศตะวันตก ส่วนใหญ่ ๓) ผู้นำที่มีอำนาจขึ้นมาจากการลุ่มล้างสถาบันเก่าแก่ในสังคม ผู้นำจะต้องมีความสามารถ และบารมีอันเป็นพรสวรรค์พิเศษ (Charismatic) ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากบุคคลสำคัญๆ เช่น เลนิน, ฮิตเลอร์,^๒ เมากซ์, เอ็นครูมาท์, ชูการ์โน, และ โยจิมินท์ ผู้นำเหล่านี้สามารถจัดให้เข้าข่ายของ “ผู้นำบารมี” ได้ทั้งสิ้น แม้ว่าบางคนเช่น เอ็นครูมาท์ และ ชูการ์โน จะไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามกฎเกณฑ์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตาม ดังจะได้กล่าวถึงรายละเอียดในตอนต่อไป

๑. ทฤษฎีของผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี (Theory of Charismatic Leadership)

Max Weber ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อำนาจบารมี” ว่าเป็น “คุณ

ลักษณะพิเศษที่คัดเลือกอย่างหนึ่งทีนอกจากจะได้แยกบุคคลที่เป็นผู้นำ^๕ ออกจาก ความ เป็นคนธรรมดาสามัญแล้ว ยังได้ทำให้ผู้นำ^๕ เป็นบุคคลที่ประกอบไปด้วยคุณสมบัติ และบารมีที่เด่นไม่มีใครเสมอเหมือน....”^๓ จะเห็นได้ว่าคำอธิบาย^๕มีความหมายคลุมเครือ ไม่ได้อธิบายรายละเอียดกระจำจชัดให้เด็ดขาดลงไป อีกทั้งยังทำให้เกิดความสงสัยอีกว่า ผู้นำประเภทไหนแน่ ที่สามารถจะจัดเข้าอยู่ในข่ายของผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี และมีกฎเกณฑ์ใดบ้างที่ทำให้เขาเป็นเช่นนั้น

เป็นที่เชื่อถือนัน ในหมู่นัก วิชาการ กลุ่มต่าง ๆ ทั้งพวกที่เป็นสำนักศิษย์ของ Weber และพวกที่ไม่ได้เห็นว่า การที่จะเกิดผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี ได้นั้น สืบเนื่องมาจากสาเหตุที่ซับซ้อนหลายประการ ถ้าจะพิจารณาจากบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้นำเปี่ยมด้วย “บารมี” ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติแล้ว เราสามารถตั้งกฎเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ทั่ว ๆ ไปในการพิจารณาว่าผู้นำนั้น ๆ เข้าข่ายของการเป็นผู้นำผู้มีบารมีหรือไม่และอย่างไร ?

๒. แต่ Carl Freidrich กัดค้านการรวม Hitler เข้าอยู่ในจำพวก “ผู้นำผู้มีบารมี” เพราะ Freidrich มีความหมายคำว่า Charisma ของ Weber ว่าเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางศาสนาเท่านั้น จะนำเอาผู้นำเผด็จการแบบ Hitler เข้ามาปะปนไม่ได้ใน “Political Leadership and Charismatic Power”, *The Journal of Politics*, Vol 23, No 2, (Feb. 1969) p. 14-16

๓. Max Weber. op. cit. pp. 358-359.

๑. สถานการณ์ที่มีวิกฤตการณ์ทางสังคมอย่างร้ายแรง (Acute Social Crisis) “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” มักจะปรากฏขึ้นในสังคมที่มีลักษณะแตกฉานเช่น ในสังคมซึ่งสถาบันและความเชื่อดั้งเดิมถูกทำลายลงไป^๔ ในเวลาเช่นนั้นทำให้เกิดความต้องการอันลึกลับที่จะหาหลักพึ่งพิง หาเครื่องประโลมใจและเกิดความหวังใหม่ ๆ ขึ้นในหมู่ประชาชนโดยทั่วไป ในทางด้านการเมือง สังคมที่ระส่ำระสายนี้จะทำให้เกิดวิกฤตการณ์ทางด้านความถูกต้องในอำนาจปกครองของผู้นำ (Legitimacy-crisis) ประชาชนจะเกิดความรู้สึกเหินห่างและแปลกหน้า (alienated) กับระบบสังคมและการเมืองที่ตนเคยเป็นส่วนหนึ่งมาก่อน จากสาเหตุเหล่านี้ ประชาชนจะตกอยู่ในสภาพที่ทำให้ง่ายต่อการปลุกปั่นและมอมเมาจิตใจ^๕

๒. การปรากฏตัวของผู้นำ ซึ่งสามารถก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่เรียกว่า Charismatic relationship ระหว่าง “ผู้นำและผู้ตาม”^๖ โดยที่ผู้นำจะต้องมี “โองการ” (mandate)

ซึ่งมีข้อความเข้ากันได้กับสภาพของสังคม ซึ่งกำลังระส่ำระสาย หรืออีกนัยหนึ่ง โองการของผู้นำจะต้องสอดคล้องกลมกลืน ไปด้วยกับสภาพของสังคมและวัฒนธรรมรวมทั้งจะต้องเข้าใจซึ่งถึงความปรารถนาอันรุนแรง และความหวังอันสูงสุดของประชาชนในสังคมนั้น^๗ การกระทำของผู้นำจะต้องได้รับการยอมรับภายในสังคมของเขาเองว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญพิเศษสุดและไม่มีใครเหมือน ส่วน “โองการ” ของเขาจะต้องมีเนื้อหาที่จะบดเข้าทุกซ์และบำรุงสุขให้กับสังคมที่กำลังก้าวร่นั้น ในทำนองเดียวกับคำมั่นสัญญาของอนาคต ที่เกี่ยวกับยุคพระศรีอารีย์ สำหรับเนื้อหาในโองการข้ออื่น ๆ ที่ผู้นำจะใช้ชักชวนให้มวลชนหลงเชื่อ จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับค่านิยมและหลักการประเพณีปฏิบัติที่แตกต่างจากหลักปฏิบัติส่วนใหญ่ของสังคมในขณะนั้น (ซึ่งมักจะเป็นหลักการที่มวลชนเบื่อหน่าย และ ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลง) แต่ไม่ถึงกับเป็นหลักการใหม่ทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ผู้นำอาจจะยกตัวอย่างของเหตุการณ์ และ/

๔. George Devereux, “Charismatic Leadership and Crisis” *Psycho-Analysis and the Social Sciences*, vol. 4, 1955 pp. 146-151
 ๕. William Kornhauser, *The Politics of Mass Society* (Glencoe, 1959) pp. 114-115
 ๖. คำว่า “ผู้ตาม” แปลมาจากคำว่า “follower” ซึ่งมีความหมายถึงประชาชนโดยทั่วไปในสังคมนั้นไม่จำกัดเฉพาะบรรดาศักดิ์ขั้ถูกหาของผู้นำ “เปี่ยมด้วยบารมี” เท่านั้น
 ๗. S.N. Eisenstadt, ed., *Max Weber: On Charisma and Institution Building* (Chicago, 1968.)p. XXI

๔/

หรือตัวบุคคลสำคัญ ๆ ในอดีตรวมทั้งนิยายปรัมปรา เพื่อมาใช้สนับสนุน ข้ออ้าง ของเขาในการนำสังคมที่กำลังล้มลุกคลุกคลานนั้น ไปสู่นาครคใหม่ที่ดีเลิศกว่า นอกจากนั้น โองการของผู้นำจะต้องมีข้อความง่าย ๆ และชัดเจน ด้วยเหตุที่ผู้นำได้ให้สัญญาต่าง ๆ หลายประการรวมทั้งยังได้แสดง พฤติการณ์ ที่ประชาชนเห็นว่า กล้า หาญ และน่านิยมเลื่อมใส ผู้นำ^{๕๔} สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่เรียกว่า Charismatic Bond กับชนกลุ่มใหญ่ในสังคมได้

สำหรับคุณสมบัติส่วนตัวของผู้นำอันสำคัญมากเช่นกัน เพราะสามารถทำให้เกิดความสัมพันธ์ ที่มี คุณลักษณะ และมีอิทธิพล มหาศาลระหว่างผู้นำและผู้ตาม การที่ผู้นำนั้นจะได้รับการยอมรับว่ามีคุณสมบัติดีเด่น เป็น พิเศษที่จัดได้ว่าเป็น “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับ วิจารณ์ญาณของบุคคลในสังคมของเขา เป็นสำคัญ คนในสังคมอื่นจะมาใช้ภูมิหลัง และประสบการณ์รวมทั้งสภาพสังคม และ ความเชื่อของตนมาคัดค้านแทนไม่ได้^{๕๕} ตัวอย่างเช่น คนอเมริกันจะมาลงความเห็นว่าเมาเซสหรือฮิตเลอร์ ไม่ใช่ผู้นำ “เปี่ยมด้วยบารมี”

แต่เป็น “ทรราช” แทนประชาชนชาวจีน และเยอรมันนี้ ไม่ได้เป็น อันขาดเนื่องจาก ขบขธรรมนิยมประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อถือของประชาชนสามประเทศแตกต่างกันมาก

คุณสมบัติอีกข้อหนึ่งของ “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” ก็คือ เขาจะต้อง มีลักษณะของการเป็นนักปฏิบัติ และไม่เกรงกลัวที่จะเสี่ยงในการกระทำการใด ๆ ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก จากสาเหตุที่ผู้นำ^{๕๕} เป็น ผลผลิตของสังคมที่มีวิกฤตการณ์ทางสังคมอย่างรุนแรง เขาจะต้องมีความ รู้สึก ท่างเห็นเหมือน ตนเองเป็นคน แยกหน้าต่อสังคมของเขาเอง (alienated) โดยทั่วไปแล้วสาเหตุ ที่เขาไม่สามารถทำตัวให้ผสมกลมกลืนไปกับสังคมของเขาสืบเนื่องมาจากชีวิตที่ระทมทุกข์ ในวัยเด็ก ชีวิตครอบครัวที่ไม่ราบรื่น ความล้มเหลวในการดำรงชีวิตในวัยหนุ่ม ประสบการณ์ที่บั่นทอนสุขภาพจิตในระยะต่างๆ ของชีวิต ความพลาดหวังในการเหยิบฐานะทางสังคมให้สูงขึ้น การต้องโทษจองจำ และ วิกฤตการณ์ที่เกิดความว้าวุ่น และไม่มั่นใจในอุดมการณ์ บทบาทและแนวทางชีวิตของตน (identity Crisis)

๕. Richard Dekmejian, *Egypt under Nasir: A Study in political Dynamics*, (State University of New York Press, Albany, 1971) p. 5

สุดท้าย^๕ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและผู้ตาม อาจจะไม่เกิดขึ้นถ้าผู้นำไม่ได้รับโอกาสที่จะประกาศและการปฏิบัติตาม “โองการ” ของเขาแม้ว่าเขาจะมีคุณสมบัติครบถ้วนของการเป็น “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” ก็ตาม ในบางกรณีผู้นำจะมีโอกาสแสดงออกซึ่งอำนาจบารมีของเขา ก็ต่อเมื่อนำนาจของเขาได้บรรลุถึงจุดสูงสุดแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่จะต้องอาศัยการโฆษณาและวิธีการต่าง ๆ ทางสื่อมวลชน เพื่อเผยแพร่ความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของเขา ให้ชนหมู่มากได้รับรู้^๖ นอกจากนี้ผู้นำจะต้องสามารถปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ที่เขาให้ไว้แก่ประชาชนให้สำเร็จเป็นระยะ ๆ ไป เพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจพิเศษสุดของเขา ในสายตาประชาชนผู้จงรักภักดีทั้งหลาย

๓. ผู้นำจะต้องสามารถใช้อำนาจบารมีของเขาเปลี่ยนแปลงคุณค่าและความเชื่อถือในสังคมให้สอดคล้องไปกับอุดมการณ์ความเชื่อถือและโองการของเขา และต้องสามารถก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางจิตใจ ที่เรียกว่า “Spiritual relationship” ระหว่างเขาและชนส่วนใหญ่ในสังคม

ได้กล่าวแล้วว่า “อำนาจบารมี” นั้นแตกต่างกับอำนาจชนิดอื่น ๆ ซึ่งไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในกฎเกณฑ์ของสังคมเพราะ “อำนาจบารมี” สามารถจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน ระบบค่านิยมของคนในสังคมนั้น^๗ ด้วยเหตุที่ค่านิยมในสังคมได้ ถูกลบฝังไป กับวิกฤตการณ์ทางสังคม จึงเป็นการง่ายที่ผู้นำจะสอดใส่อุดมการณ์ของเขาเข้าไปแทนที่ เมื่อค่านิยมที่คนคิด และนโยบายของผู้นำได้รับการยอมรับกันในกลุ่มชนหรือสังคมนั้น ก็นับได้ว่ากลุ่มชนในสังคมนั้นได้กลายเป็นสานุศิษย์ และผู้ติดตามที่จงรักภักดีของ “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี”

คุณสมบัติที่สำคัญที่สุดที่ได้แยกแยะ “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” ออกจาก “ผู้นำดั้งเดิม” (Traditional Leader) และ “ผู้นำตามหลักการที่มีเหตุผลสมัยใหม่” (Legal Rational Leader) ก็คือ ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมีนั้นสามารถก่อให้เกิดความผูกพันทางจิตใจที่ลึกซึ้ง ระหว่างตัวเขาและมวลชนในสังคม ในกรณีนี้ “ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี” ได้กระทำหน้าที่ที่มีผลทางจิตวิทยา คือ ได้มีบทบาทเป็นผู้คอยขัดป่่าทุกข์ ประโลมใจและ ทำให้มวลชนเกิดความรู้สึกว่

๕. Robert Tucker, "The Theory of Charismatic Leadership," *Daedalus*, vol. 97 (1968) p. 737

๖. Amitai Etzioni, *A Comparative Analysis of Complex Organizations* (New York, 1961) pp. 203-204

คนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับผู้นำและขบวนการ
อันประเสริฐของเขา คุณลักษณะพิเศษอีกอย่าง
ของความสัมพันธ์ชนิดนี้คือ ประชาชน ส่วนใหญ่
จะเห็นว่าผู้นำของเขามี อำนาจและอิทธิฤทธิ์
พิเศษเหนือมนุษย์ เป็นเสมือนหนึ่งเวทคาจิติ
ลงมาปราบยุคเข็ญ และมาช่วยกอบกู้พวกตน
ให้พ้นจากมหันตภัย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า
charismatic relationship นี้นั้นคุณประโยชน์
ถึงสองด้าน คือทำให้ทั้งผู้นำและผู้ตามเกิด
ความสบายอกสบายใจและความสมหวัง

๔. ขั้นตอนสุดท้ายของวิวัฒนาการเกี่ยว
กับ "อำนาจบารมี" ของผู้นำก็คือ ความ
สามารถของผู้นำที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ของอำนาจและอิทธิพลของเขาให้เป็นแบบแผน
ประเพณีปฏิบัติที่ถาวร (routinization)
ซึ่งหมายถึงความ พยายามของผู้นำที่จะสถาปนา
เสถียรภาพ และความมั่นคงขั้นใหม่ที่ถูกต้อง
ตามหลักการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป โดย
จะให้เสถียรภาพอันมีรากฐานมาจาก "อำนาจ
บารมี" ของเขา ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว "อำ
นาจบารมี" อันมีลักษณะพิเศษนี้เกิดขึ้นมาจากการกระทำอันกล้าหาญ คุณสมบัติอันเฉลียวฉลาด
และความสามารถพิเศษของ ผู้นำในการ เปลี่ยน

แปลงคุณค่าดั้งเดิม พร้อมกับปลุกฝังคุณค่านิยม
ใหม่ ๆ ของเขาเข้าแทนที่ หรืออีกนัยหนึ่ง ไม่
ว่าผู้นำจะเสนอแผนการ และนโยบายใหม่ ๆ
อะไรออกมา ก็มักจะได้รับการยอมรับทั่วไป
และกลายเป็นสิ่งที่ถูกต้องตาม บทบัญญัติของสัง
คมนั้นไป เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของ
อุดมการณ์ของผู้นำซึ่งชนทั่วไปยอมรับนับถือ

ตามเหตุผลทางตรรกวิทยา เป็นที่ยอมรับกัน
กันว่า เพื่อจะให้เกิดเสถียรภาพสังคม
Routinization จะต้องเกิดขึ้นในขณะที่ความ
สัมพันธ์ของอำนาจบารมีระหว่างผู้นำ และผู้ตาม
กำลังพุ่งชน ถึงจุดสูงสุดก่อนที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง
ที่มีผลในทางตรงกันข้ามและก่อนที่ "อำ
นาจบารมี" ของผู้นำจะสูญสลายไป^{๑๑} อย่างไร
ก็ตามจะเห็นได้ว่า "ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี" หลาย
คนไม่อาจนับได้ว่า เป็นผู้นำที่มีความสำเร็จใน
การถ่ายทอดอำนาจซึ่งตนมีอยู่ ไปให้กับสถาบัน
ทางการปกครองหรือพรรคการเมืองที่ตนก่อตั้ง
ขึ้นคือไม่นับว่าเป็น "Successful routinizers
จะยกตัวอย่างได้เช่น Sukarno และ
Nkrumah ตามความเป็นจริงแล้วความสำเร็จ
ในการถ่ายทอดอำนาจบารมี ไปให้กับสถาบัน
ที่ตนตั้งขึ้นเพื่อเป็นการ ประกันให้เกิดความสงบ

๑๑. Emmanuel Wallerstein, *Africa, the Politics of Independence* (New York 1961)
pp. 100-101

เรียบร้อยในสังคมหลังจาก ที่ตนล่องลับไป^๕ เป็น เรื่องที่ผู้นำจะต้องปรับปรุงตัว เองทางด้านจิตใจ อย่างหนัก ผู้นำจะต้องเลือกเวลาที่เหมาะสมที่จะดำเนินการถ่ายทออำนาจ จึงจะสามารถสถาปนาเสถียรภาพใหม่ขึ้นได้ และเสถียรภาพนั้นจะสามารถคงอยู่ตลอดไป แม้ว่าผู้นำจะสิ้นชีวิตหรืออำนาจบารมีของเขา จะเสื่อมถอยลงก็ตามที่ การถ่ายทออำนาจนี้ จะช่วยให้มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำ จากคนเก่าที่มีบารมีไป ยังคนใหม่ซึ่งเป็นลูกน้องหรือตัวแทนของเขาให้ เป็นไปอย่างสงบเรียบร้อยอีกด้วย

๒. ชีวิตประวัติของโฮจิมินห์

โฮจิมินห์ เป็น ผู้นำที่มีคุณ ลักษณะ ที่เด่น เป็นพิเศษ อาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นส่วนผสมระหว่างเลนินกับคานธี^๖ และเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้อันเป็นอมตะของชาวเวียดนาม ถ้าจะดูบทบาทของ โฮจิมินห์ในขบวนการคอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศ เขาเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสและ เป็นสมาชิกอาวุโสมีตำแหน่งสูงกว่า เม่า เซ ตุง ในขบวนการพรรคคอมมิวนิสต์ของโลก เป็นผู้ผ่านการต่อสู้มา

อย่าง โขก โชนทั้งในสมรภูมิ และในเวทีการเมือง แต่ไม่เคยปรากฏว่าอำนาจ และอิทธิพลของเขาต้องถูกกระทบกระเทือน และถูกบั่นทอนไปแต่อย่างใด บทบาทของโฮจิมินห์ในฐานะคอมมิวนิสต์ชั้นนำ น่าจะทำให้เขากลายเป็นคนแปลกหน้า ในสายตาของ ประชาชนของเขา แต่ความเป็นจริงแล้ว โฮจิมินห์ ได้รับการเทอดทูนจากชาวเวียดนามทุกเพศทุกวัย เขา กลายเป็นสัญลักษณ์ของการคงอยู่ เป็น ความหวังเป็นสัญลักษณ์ของการต่อสู้ การ เสียสละ และชัยชนะของประชาชนทั้งหมด

จากความเฉลียวฉลาดความสามารถพิเศษ

ในทางการพูด การโน้มน้าวจิตใจคน ความเสียสละ และความเป็นผู้นำผู้มีบารมี โฮจิมินห์ได้ กลายเป็นผู้สร้าง ประวัติศาสตร์ยุคใหม่ของเวียดนามและของโลกด้วย ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๐ - ๑๙๕๐ โฮจิมินห์เป็นคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งที่ ได้ทำการต่อต้านระบบจักรวรรดินิยมทั้ง ๆ ที่ ถูกทอดทิ้ง และไม่ได้รับความสนใจจากมติมหาชน โลก ต่อมาระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๖๐ โฮจิมินห์ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ และผู้นำคนสำคัญในการทำสงครามระหว่างชาติด้อยพัฒนา

๖. ที่ว่ามีส่วนคล้ายเลนิน ก็เป็นทั้งนักปฏิวัติ นักการทหาร เสนาธิการและนักการเมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ในขณะที่เดียวกัน โฮจิมินห์ก็ยังมีได้ว่าเป็นส่วนผสมของคานธีในข้อที่ว่าเป็นนักชาตินิยมที่มีอุดมคติรุนแรง อุทิศตนในการต่อสู้ล้มล้างระบบจักรวรรดินิยมตะวันตกเพื่อปกป้องเอกราชให้กับประเทศของเขา และยังเป็นผู้ที่ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่ออุดมการณ์อันสูงส่ง

ในทวีปเอเชีย กับมหาอำนาจจักรวรรดินิยมของโลกตะวันตก ชัยชนะของเขาได้ทำให้อาณานิคมในแหลมอินโดจีนของฝรั่งเศสต้องล่มสลาย และยังสามารถทำให้ความเชื่อถือดั้งเดิมเกี่ยวกับ "อำนาจสูงสุดของชนผิวขาว" (White Supremacy) และความต่ำต้อยด้อยค่าของชนที่มีผิวสี (ไม่ว่าจะเหลือง น้ำตาลหรือดำ) ต้องถูกลบล้างลงไปด้วย ความสำเร็จของโฮจิมินห์ในสงครามต่อต้านลัทธิอาณานิคมนี้ ได้มีอิทธิพลมหาศาล ในประเทศตะวันตก และในประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย

อย่างไรก็ตามแม้ว่า โฮจิมินห์จะได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการต่อสู้ระหว่างชนผิวขาวและชนผิวสี น้อยคนนักที่จะมีความรู้เกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของเขาอย่างละเอียดซัดแจ้ง ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ โฮจิมินห์ได้ให้สัมภาษณ์กับ Bernard Fall ว่า "เขาเป็นคนแก่ที่ชอบให้ความรู้สึกปลื้มปิติในชีวิตของเขา"^{๑๓} ในขณะที่ผู้นำอื่น ๆ ในโลกคอมมิวนิสต์ เช่น ติโต สตาลิน ครุสเชฟ และมาเขตุง ชอบให้มีคนนับถือเขาอย่างมกมายให้เกิดความนิยมเฉพาะบุคคล เพื่อที่จะได้แผ่และเสริมสร้างอำนาจและอิทธิพลของเขา โฮจิมินห์ได้

แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เขาไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้เลย เขาชอบความเป็นอยู่เรียบง่าย ๆ ง่ายๆ แต่งตัวชุดขาวนา เป็นคนสุภาพและโอบอ้อมอารี โดยเฉพาะกับเด็ก สิ่งเดียวที่เขาชอบทำซึ่งนับได้ว่าเป็นความพุ่มเพี้ยงก็คือเขาชอบสูบบุหรี่อังกฤษและอเมริกัน^{๑๔} ซึ่งนับว่าเป็นจุดต่างในการดำเนินชีวิตแบบสามัญชนของเขา

จากตำหรับตำราต่างๆ ของนักเขียนทั้งชาวตะวันตก และชาวเวียดนามเองพอจะสรุปได้ว่าโฮจิมินห์เกิดเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๘๙๐ ในกระท่อมเล็ก ๆ ณ หมู่บ้านคิมเลียน จังหวัด Nghe An ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงโด่งดังว่าเป็นดินแดนของนักปฏิวัติ^{๑๕} พ่อของโฮจิมินห์ชื่อ Nguyen Sinh Huy เป็นเจ้าหน้าที่ในกรมพิธีการของสำนักพระราชวังที่เมืองเว แต่ภายหลังถูกไล่ออกเนื่องจากมีพฤติกรรม กระด้างกระเดื่องต่อการปกครองของฝรั่งเศสอย่างรุนแรงและเบียดเบียนด้วยเหตุนี้ Nguyen Sinh Huy จึงต้องดำเนินชีวิตด้วยยากแค้น ต้องเดินทางร่อนเร่ไปตามเมืองต่างๆ เพื่อสอนภาษาจีน และให้คำแนะนำในด้านการรักษาพยาบาล แผนโบราณทำให้ต้องทอดทิ้งลูก ๆ ให้อาศัยอยู่กับพี่ชายของตน^{๑๖}

๑๓. Bernard Fall, *Vietnam Witness, 1953-1966* (N.Y: Praeger, 1966)p. 11

๑๔. Jules Archer, *Ho Chi Minh : Legend of Hanoi*, (N.Y. Crowellcollier press, 1971) p. 1

๑๕. *ibid.* p. 119

๑๖. Jean Sainteny, *Ho Chi Minh and His Vietnam*, (Chicago : Cowles book Co., 1972) p. 30

การถูกไล่ออกจากงานของ Nguyen Sinh Huy ได้มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงกับวิถีชีวิตและอุดมการณ์ใน อนาคตของโฮจิมินห์ ซึ่งขณะนั้นได้รับการขนานนามว่า Nguyen Sinh Cung โฮจิมินห์รู้ว่าบิดาของเขาเป็นบัณฑิตทรงความรู้ แต่เพราะไม่ยอมยกย่องและยอมลงให้กับคนฝรั่งเศส จึงถูกกลั่นแกล้งให้ต้องระเห่ร่อนหมกมุ่น ซึ่งยศศักดิ์และเกียรติภูมิ ในขณะที่เดียวกันคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความรู้ ความสามารถเท่าบิดาของเขา กลับได้รับความรุ่งเรืองในหน้าที่การงานเพราะยอมเป็นทาสช่วงใช้ชาวฝรั่งเศส ดังนั้นจึงเป็นที่เห็นได้แน่ชัดว่าชีวิตของโฮจิมินห์ ได้เริ่มขึ้น จากสภาพการณ์ที่มีแต่ความอยุติธรรม ความโกรธแค้นขมขื่นและความปรารถนาที่จะ แก้กัณฑ์ ต่อประเทศ ฝรั่งเศสอย่างรุนแรง

เมื่อโฮจิมินห์อายุย่างเข้า ๑๐ ขวบ เขาได้รับการตั้งชื่อใหม่ว่า Nguyen That Than ซึ่งแปลว่า เห่งย่น ผู้จะประสบชัยชนะ การใช้ชื่อเช่นนี้ เป็นการ สะท้อนออกของ ความหวังในการต่อต้านฝรั่งเศสของบิดาของเขา เมื่อโฮจิมินห์อายุได้ ๑๑ ขวบ มารดาของเขาได้ตายลงขณะถูกจองจำในคุก เพราะโทษฐาน

ขโมยอาวุธปืนไปให้กับขบวนการต่อต้านฝรั่งเศส หลังจากนั้น ชีวิตของ โฮจิมินห์ ก็แตก ฉาน ข่าน เช่น ต้องออกจากโรงเรียนเพราะสอบตกและเมื่ออายุย่าง ๒๐ ปี ก็ได้เดินทางลงมาทางใต้ทำงานเป็นครูสอนนักเรียนชั้นประถมด้วยค่าจ้างน้อยนิดในหมู่บ้านชื่อ Phan-Tiet^{๑๑} พี่ชายของ โฮจิมินห์เช่นเดียวกับพี่สาวก็เป็นนัก ปฏิวัติ ผู้มีอุดมการณ์แรงกล้าเช่นกัน พี่ชายของเขาเคยได้ส่ง จดหมายถึง ผู้ตรวจ การฝรั่งเศสขอ ร้องให้มีการปฏิรูปทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อให้ประชาชนในหมู่บ้านของเขาได้อยู่ดีกินดีขึ้น ในที่สุดเขาได้ตายลงในสภาพที่ยากแค้น ในเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. ๑๙๔๐^{๑๒}

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๑ โฮจิมินห์ได้รับข่าวพิเศษที่ทำให้เขาตื่นเต้นเป็นที่สุด คือข่าวที่ราชวงศ์แมนจูอันเกรียงไกรของจีน ถูกโค่นลงโดยคณะปฏิวัติที่นำโดยค็อกเตอร์ซุนยัตเซ็น จากตัวอย่างของซุนยัตเซ็น โฮจิมินห์เกิดความคิดว่าการที่ขบวนการเรียกร้องเอกราช และต่อต้านฝรั่งเศสของชาวเวียดนาม จะประสบผล สำเร็จก็จะต้องได้รับการสนับสนุนทางมติมหาชน และทางกำลังอาวุธจากประเทศต่าง ๆ ในโลก ดังนั้น โฮจิมินห์จึงลาออกจากการสอนหนังสือ

๑๑. Wilfred Burchelt, *Vietnam North* (N.Y. International Publisher, 1966) p. 166

๑๒. *Vietnam Courier*, November. 1969

และได้เข้ารับการอบรม วิชาซีพการ ทำครวไว้ในโรงเรียนสารพัดช่างของกรุงไซ่ง่อน เพื่อเตรียมเดินทางไปศึกษาโลกกว้างทางตะวันตกต่อไป

ชีวิตการเดินทางของโฮจิมินห์ได้เริ่มจากการเป็นเด็ก รับไซ่ใน เรือเดินสมุทร ฝรั่งเศสชื่อ Latouche-Tréville ในช่วงเวลาเพียงสองปีเขาได้ท่องเที่ยวทั่วยุโรปและอาฟริกา ได้พบเห็นว่าคุณสมบัติธรรมชาติที่เขาได้ประสบในอาณาเขตต่าง ๆ นั้นเป็นเช่นเดียวกันกับในประเทศเวียดนามของเขา^{๑๘} ชีวิตภายในเรือช่วงระยะนี้ ได้ให้ประสบการณ์และความรู้มากมายแก่โฮจิมินห์ มากเสีย ยิ่งกว่าที่เขา จะสามารถเรียนรู้ได้ในรัวมหาวิทยาลัย ทั้งยังเปิดโอกาสให้เขามีเวลาว่างที่จะศึกษาวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะได้อ่านหนังสือจากนักประพันธ์คนสำคัญ ๆ ของโลกเช่น เช็คสเปียร์ ทอลสตอยและมาร์กซ นอกจากนี้ ยังได้ใช้เวลาว่างเรียนภาษาต่างประเทศทั้งหลายเช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ รัสเซีย เยอรมัน เช็กโก และญี่ปุ่น รวมทั้งภาษาจีน และภาษาเวียดนามเองอีกด้วย^{๑๙}

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง โฮจิมินห์ ตกใจ ที่จะยุติ ชีวิตศจญภย์ในท้องทะเล เขาขบถก ที่ประเทศ อังกฤษ และได้ เข้าทำงานเป็นผู้ช่วยพ่อครวไว้ใน โรงแรมคาร์ลตัน อันมีชื่อเสียง เขาต้องทำงานหนักตลอดทั้งวันในครวอันมืดทึบเพื่อรับใช้บรรดาเศรษฐีทั้งหลาย ณ ที่นั้น โฮจิมินห์มีโอกาสได้ทำความรู้จักกับกลุ่มคนงานชาวโพ้นทะเล ซึ่งมีคนจีนเป็นหัวหน้า^{๒๐}

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๗ โฮจิมินห์ตัดสินใจเดินทางต่อไปยังกรุงปารีสอัน เป็นจุดหมายที่แท้จริงของเขา เขาได้ประจักษ์ความจริงที่น่าแปลกใจว่า คนฝรั่งเศสไม่ได้มีแต่เฉพาะคนรวยเท่านั้น แต่ยังมีคนยากจนและคนที่ได้รับความทุกข์ยากเช่นเดียวกับ ประชาชน ชาว เวียดนามของเขา^{๒๑} โฮจิมินห์ตระหนักดีว่าถ้าเขายังคงใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเวียดนาม อย่างดีที่สุดเขาก็คงจะเป็นได้แค่เพียงนักชาตินิยม ที่มีหัวรุนแรงที่สุดเท่านั้น และเขาจะไม่สามารถก้าวไปสู่ความเป็นนักสังคมนิยมได้เลย

๑๘. David Halberstarn, *Ho* (NY : Random House, 1971) p. 25

๑๙. Jules Archer, *Ho Chi Minh : Legend of Hanoi*, op. cit, p. 6 ตามข้ออ้างผู้เขียนไม่ได้บ่งรายละเอียดไว้ว่า ความสามารถของโฮจิมินห์ในภาษาต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่ในระดับใด แต่พอจะสันนิษฐานได้ว่า เขาก็มีความสามารถเพียงแค่มกทสนทนาง่าย ๆ เท่านั้น เพราะคงได้มีการติดต่อคบหากับญาติหรือจากประเทศต่าง ๆ เหล่านั้น ภาษาที่โฮจิมินห์มีความสามารถทั้งอ่านเขียนและพูดได้แตกฉานคงจะเป็นเพียงภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษเท่านั้น

๒๐. Bernard Fall, *The Two-Vietnams: A Political and Military Analysis* (NY: Praeger, 1967) p. 87

๒๑. Robert shaplen, "The Enigma of Ho Chi Minh," *The Reporter*, January 27, 1955, p. 13.

ชีวิตในปารีสใน ระยะเวลาแรกของ โฮจิมินห์ เป็นช่วงระยะเวลาแห่งความยากลำบาก เรื่องสำคัญเรื่องแรกคือ ตั้งชื่อเสียให้ไม่ห้สอคล้องกับเจตนารมณ์ทางการเมืองของเขา ในที่สุด โฮจิมินห์ ได้ตั้งชื่อให้ตัวเองใหม่ว่า Nguyen Ai Quoc ซึ่งแปลว่า "เหงียน นักชาตินิยม" โฮจิมินห์ ได้ใช้ชื่อนี้ตลอดมาในการเขียนบทความทางการเมือง ในการสมัครเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์สากลและอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าชื่อโฮจิมินห์ ในคราว Nguyen Ai Quoc นี้ ได้ปรากฏอยู่ทั่วไปใน บันทึกของ ขบวนการ คอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศและในแฟ้มราชการลับขององค์การตำรวจสากลของฝรั่งเศส

ความพ่ายแพ้ของเยอรมันนี้ และการประชุมสัญญาสันติภาพที่กรุงแวร์ซายส์ ในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ ได้กระตุ้นให้โฮจิมินห์หันมาให้ความสนใจกับเหตุการณ์สำคัญในโลก นอกเหนือจากความทุกข์ยากของเพื่อนร่วมชาติในแหลมอินโดจีน เขาได้ค้นพบว่า ยังมีนักชาตินิยมจากประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก นอกเหนือจากตัวเขาเองที่ประทับใจ กับหลักเกณฑ์แห่งความเสมอภาค ๑๔ ข้อของประธานาธิบดีวิลสัน และได้เตรียมการที่จะ เข้าพบ และ ยื่น ข้อเสนอ เรียกร้อง เอกราชต่อวิลสันด้วย

ที่แวร์ซายส์ โฮจิมินห์ ไม่มีโอกาสได้เข้าพบวิลสัน ในทางตรงกันข้ามเขาได้พบว่า โวหารอันน่าจับใจของวิลสัน และของผู้นำชาติตะวันตก ทั้ง หลาย เกี่ยว กับสิทธิ เสมอภาค ของมนุษยชนเป็นเพียงสิ่งหลอกลวง และถูกใช้ เพื่อสนับสนุน การกระทำ ของมหาอำนาจ ในการ ทำสงครามเท่านั้น สัญญาสงบศึกที่แวร์ซายส์ยังทำให้โฮจิมินห์ ได้ประจักษ์อย่างแจ่มชัดว่า คำกล่าวหาของฝ่าย สังคมนิยม ที่ว่าประเทศมหาอำนาจมี แผนการ แบ่งแยก โลกออกเป็น ส่วน ๆ ภายใต้อำนาจการปกครองของพวกตน เป็นความจริง ครัทธาที่ โฮจิมินห์มีต่อวิลสัน และโลกตะวันตก ได้ดับวูบลงพร้อมกับการตกลงในสัญญาสันติภาพ ครองนั้น

หลังจากนั้น โฮจิมินห์ ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคสังคมนิยมฝรั่งเศส ได้ทำความรู้จักกับ Leon Blum และผู้นำอื่น ๆ ในพรรคสังคมนิยม เขาได้เขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์รายวันของพวกสังคมนิยม ชื่อ Le Populaire และหนังสือพิมพ์ฝ่ายซ้ายอื่น ๆ โดยคำชักชวนของ Jean Longuet ซึ่งเป็น หลานชายของ คาร์ล มาร์กซ^{๒๓} ตั้งนั้นชื่อเสียงของโฮจิมินห์จึงเริ่มเป็นที่ รู้จักกันแพร่หลาย

๒๓. Sainteny, *Ho Chi Minh and His Vietnam*, op. cit., p. 20

ในกลุ่มเอียงซ้ายในกรุงปารีส และคำรวลจับ
ฝรั่งเศสได้เริ่มจับตาพฤติกรรมของเขา

พรรคสังคมนิยม ฝรั่งเศส ได้จัดให้มีการ
ประชุมพรรคครั้งที่ ๑๘ ที่เมืองตูร์ระหว่าง
วันที่ ๒๕-๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๐ ใน
การประชุมครั้งนี้ โฮจิมินห์ได้ร่วมมือกับกลุ่ม
ซ้ายจัดในการออกเสียงเพื่อให้ มีการจัดตั้งพรรค
คอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสขึ้น เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม
ค.ศ. ๑๙๒๐ และยังได้มีการลงมติให้รวม
พรรคคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศสเข้ากับขบวนการคอม-
มิวนิสต์สากลภายใต้การนำของเลนิน นับแต่นั้นมา
โฮจิมินห์ ได้กลายเป็นสมาชิก คู่ก่อตั้งพรรคคอม-
มิวนิสต์ฝรั่งเศส นับได้ว่าเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี
ก่อนที่เขาจะได้มีโอกาสจัดตั้ง พรรคคอมมิวนิสต์
อินโดจีน^{๒๔}

ในการประชุมครั้งนี้ โฮจิมินห์รู้สึกเบื่อ
หน่ายต่อการบรรยายโวหารอันฟุ่มเฟือยของพวกเขา
สังคมนิยม เขาได้ประจักษ์ความจริงว่าพวก
สังคมนิยมดีแต่พูด แต่ไม่ยอมทำ อะไรจริงจัง^{๒๕}
โฮจิมินห์เห็นว่า เป็นการเสียเวลาที่จะมานั่งถก
เถียงกันในเรื่องทฤษฎี ในทางตรงกันข้าม
เขาเห็นชอบกับ นโยบายของขบวนการคอมมิว-
นิสต์สากลที่ ประกาศให้ความ สนับสนุนทั้งด้าน

กำลังใจ และกำลังอาวุธ แก่ ประเทศ อาณานิคม
ทั่วไป มีการตั้ง "สถาบันเลนิน" ขึ้นในกรุง
มอสโคว์เพื่อเปิดการสอนในด้านการศึกษา และ
การก่อวินาศกรรม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าใน
ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ถึง ๑๙๔๐ โฮจิมินห์
ได้เขียนบทความหลาย ฉบับสวดักเลนิน และข้อ
เขียนของเลนินที่เกี่ยวกับลัทธิอาณานิคม^{๒๖}

นับแต่ปี ค.ศ. ๑๙๒๓ โฮจิมินห์ได้เดิน
ทางไปกรุง มอสโคว์ในฐานะ ผู้เชี่ยวชาญกิจการ
เกี่ยวกับอาณานิคมของพรรคคอมมิวนิสต์ฝรั่งเศส
ณ ที่นั้นเขาได้รับการมอบหมายให้ทำการก่อ
ตั้ง "ขบวนการชาวนาระหว่างประเทศ" บท
บาทของโฮจิมินห์ ในช่วงเวลานี้ ได้เปลี่ยนแปลง
จากการเป็นนักอุดมคติ และนักศึกษาหนุ่มผู้
รักการต่อสู้ ไปสู่การเป็นนักปฏิวัติที่แท้จริง โฮ-
จิมินห์ได้เข้าเรียนภาษารัสเซีย และเทคนิค
การปฏิวัติใน University of Oriental
peoples^{๒๗} หลังจากพำนักในกรุงมอสโคว์
เป็นเวลาสองปี โฮจิมินห์ได้ถูกส่งไปปฏิบัติงาน
ในเมืองกวางตุ้งในฐานะผู้ช่วยของ Mikhail
Borodin ผู้เป็นตัวแทนของขบวนการคอมมิว-
นิสต์สากลประจำเมืองจีน^{๒๘}

๒๔. Fall, *The Two Vietnams*, op. cit p. 90

๒๕. Sainteny, op. cit. p. 21

๒๖. Ho Chi Minh, "Le Proces de la colonisation," *Selected works* (Hanoi, 1962) p. 130

๒๗. Shaplen, "The Enigma of Ho Chi Minh," op. cit. p. 13

๒๘. Chester Bain, "Ho Chi Minh, Guerrilla Warfare Strategist," *South Atlantic Quarterly*, vol 70, no 4, Autumn, 1971, p. 519

ณ เมืองกวางตุ้ง โฮจิมินห์ได้ทำความรู้จักกับฟามวันตง ผู้เป็นนักชาตินิยมหัวรุนแรง เช่นเดียวกับเขา ผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นสมุนมือขวาและผู้สืบทอดอำนาจต่อจากโฮจิมินห์ นอกจากนั้นขณะสอนหนังสืออยู่ที่ Whampao Military Academy เขายังได้พบปะกับชาวเวียดนามพลัดถิ่นทั้งหลาย ซึ่งมีความมุ่งหมายจะล้มล้างการปกครองและขับไล่ฝรั่งเศสออกจากอินโดจีน จากการพบปะกันครั้งนั้น โฮจิมินห์ถือโอกาสรวบรวมคนหนุ่มชาวเวียดนาม เข้าด้วยกันและจัดตั้ง "กลุ่มเยาวชนเวียดนาม" ขึ้นในเมืองกวางตุ้ง เพื่อเผยแพร่อุดมการณ์ล้มล้างการปกครองของฝรั่งเศส ซึ่งถือได้ว่าเป็นการปูพื้นฐานทางจิตใจในหมู่ชาวเวียดนาม ก่อนที่โอกาสในการลุกฮือต่อต้านฝรั่งเศส จะมาถึง

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ Borodin และโฮจิมินห์ถูกส่งตัวกลับมอสโคว์เนื่องจาก เจียงไคเช็คเบียดฉากรัฐทหารหมู่ชนที่เมืองเซียงไฮ้ สามปีหลังจากนั้น โฮจิมินห์ถูกมอบหมายให้เดินทางไปยังฮ่องกง เพื่อร่วม ประชุมลับของกลุ่ม เยาวชน

เวียดนาม ซึ่งขณะนั้นกำลังแตกแยกเป็นหลายกลุ่มหลายเหล่า จากการประชุมครั้งนั้น โฮจิมินห์ตัดสินใจยุบเลิกกลุ่มเยาวชน และได้ตกลงใจตั้ง "พรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีน" ขึ้นแทนที่เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๐^{๒๘}

หลังจากนั้นสถานศึกษาของ โฮจิมินห์ได้เล็ดลอดกลับไปอินโดจีน เพื่อเริ่มแผน ปลุกระดมมวลชน อิทธิพลของพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนได้แผ่ขยายออกไปในหมู่ชาวนา ในวันที่ ๑๒ กันยายน ค.ศ. ๑๙๓๐ ชาวนาในเมืองวินห์ประมาณ ๖ พันคน ภายใต้การอำนวยการของพรรค ได้เดินขบวนเรียกร้องให้มีการแบ่งสรรที่นาตามระบบโฮเวียดให้ทุกคน มีที่ทำกิน การเดินขบวนครั้งนั้นถูกปราบปรามอย่างราบคาบโดยเจ้าหน้าที่ฝรั่งเศส หัวหน้าพรรคหลายคน ถูกจับ จำขัง และถูกประหาร แม้กระทั่งโฮจิมินห์ผู้กำลังอาศัยอยู่ที่ฮ่องกง ก็ถูกตำรวจอังกฤษ จับกุม ตามคำขอ ร้องของ ตำรวจลับ ฝรั่งเศส^{๒๙} จากนั้นมีการปล่อยข่าวว่าโฮจิมินห์ได้ตายลงในที่สุด ข่าวนี้พิมพ์ในหนังสือพิมพ์โฮเวียด และในหนังสือพิมพ์ L'Humanité ของฝรั่งเศส^{๓๐}

๒๘. Truong Chinh, *President Ho Chi Minh, Revered Leader of The Vietnamese people* (Hanoi 1961) p. 62

๓๐. Jean Lacouture, "Souvernirs Sur Ho Chi Minh" (Hanoi : Foreign Language Press. 1962) p. 126

๓๑. Nguyen Long Bang, "Souvernirs d'un vieux militant," (Paris 1964) p. 62

ไม่ว่าข่าวคราวจะเป็นอย่างไร โฮจิมินห์ ยังคงมีชีวิตอยู่ เขาถูกลักพาตัวกลับไปยังกรุง มอสโคว์ ในฐานะ ผู้เชี่ยวชาญ ทาง ด้าน ทฤษฎี และภาคปฏิบัติของ ขบวนการปฏิวัติในภาคพื้น เอเชีย ในปี ค.ศ. ๑๙๓๗ อันเป็นระยะเวลา คืบคลานระหว่างฝ่ายคอมมิวนิสต์ และฝ่ายก๊กมิน ตั๋ง โฮจิมินห์ถูกส่งตัวกลับไปยังฐานปฏิบัติการ ของคอมมิวนิสต์ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของ ประเทศจีน โดยได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ สอนทหารก๊กมินตั๋งทางด้านเทคนิคของ สงคราม กองโจร

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง โฮจิมินห์สังเกตเห็นว่าในการต่อสู้ และขับไล่ฝรั่งเศส ได้ใกล้เข้ามาแล้ว เพราะขณะนั้นกองทัพญี่ปุ่น ได้บุกรุกไปทั่วเอเชียอาคเนย์ ประเทศฝรั่งเศส และชาติอื่น ๆ ในยุโรป ก็ได้ถูกยึดครองโดย กองทัพเยอรมันนี่ ซึ่งเป็นผลทำให้อิทธิพลของ ฝรั่งเศสในอินโดจีนเสื่อมถอยลง โฮจิมินห์เชื่อว่า แม้ว่า กองทัพญี่ปุ่นจะ ได้ครอบครองอินโดจีน แทนฝรั่งเศสในขณะนั้น แต่ในที่สุดก็จะต้อง พ่ายแพ้แก่กองทัพสัมพันธมิตร ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดสูญญากาศแห่งอำนาจ (Power Vacuum)

ในอินโดจีนและในอาณานิคมทั่วโลก

ในที่สุด โฮจิมินห์ ได้เดินทางกลับเวียดนาม ในเดือน มกราคม ค.ศ. ๑๙๔๑ นับ เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี นับตั้งแต่เขาได้จากไป เขาได้ เรียกประชุม พรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีน ขึ้นที่ใกล้เขตแดนประเทศจีน จากมติของการ ประชุมครั้งนั้น "ขบวนการเวียตมินห์" ได้ถูก สถาปนาขึ้น^{๓๒} โดยมีจุดมุ่งหมายจะต่อสู้และ เรียกร้องเอกราชจากฝรั่งเศส ทั้งยังมีนโยบาย ที่จะต่อต้านรัฐบาล เศรษฐกิจการทหาร ของญี่ปุ่นอีกด้วย ขบวนการเวียตมินห์^{๓๓} เกิดขึ้นจากการรวม ตัวกันของกลุ่มเรียกร้องเอกราช และกลุ่มผู้รัก ชาติทั้งหลายของเวียดนาม ไม่ใช่เป็นการรวม กันเฉพาะสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้น^{๓๓}

เมื่ออย่างเข้าฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๔๒ โฮจิมินห์ ได้แอบเล็ดลอดกลับเข้าไป ในประเทศ จีนอีกครั้งหนึ่ง ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะเจรจาทอ รงขอความช่วยเหลือจากเจียงไคเช็ค ในการ ที่เขาได้ตัดสินใจเปลี่ยนชื่อ เป็นครั้ง สุดท้ายจาก เหงียน ไอ่ ค็อก มาเป็นโฮจิมินห์ ซึ่งแปลว่า โฮผู้รุ่งเรือง ทั้งนี้เพื่อจะลบล้างคราบของความ เป็นผู้นำคอมมิวนิสต์ระดับโลก ในการเดินทาง

๓๒. Hoang Van Chi. *From colonialism To Communism*. (NY: Praeger, 1964) p. 59

๓๓. N. Khae Huyen "An Independent Communist Leader: Ho Chi Minh Between Peking and Moscow," *Orbis*, Winter 1970, Vol XIII, no 4, p. 118

ครั้ง โสจิมีนห์ถูกรวบและถูกจองจำ หนึ่งปี
หลังจากนั้นได้ถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ หลัง
จากให้คำมั่นสัญญาแก่รัฐบาลจีนคณะชาตินิยมจะ
ร่วมมือกันต่อต้านกองทัพญี่ปุ่น^{๑๔}

ในปลายปี ค.ศ. ๑๙๔๕ โสจิมีนห์หลัง
จากได้รับอิสรภาพ ได้เดินทางกลับเข้าเวียต
นามโดยมีจุดมุ่งหมาย จะขอความช่วยเหลือทาง
ด้านกำลังอาวุธและกำลังใจ จากรัฐบาลสหรัฐ-
อเมริกา โดยผ่านทางสำนักงาน OSS ใน
เมืองคุนหมิง สิ่งที่ โสจิมีนห์เสนอต่อรัฐบาล
อเมริกานั้นเป็นการแลกเปลี่ยนก็คือ การร่วมมือ
ของขบวนการเวียตมินห์ในการสู้รบ และ
ให้ความช่วยเหลือแก่นักบินอเมริกัน และสัมพันธ-
มิตรที่ถูกญี่ปุ่นยิงตกในอินโดจีน และยัง รับอาสา
ช่วยฝ่ายสัมพันธมิตรทำจารกรรมเพื่อทำลายกอง
ทัพญี่ปุ่น^{๑๕} โสจิมีนห์ได้รับความผิดหวังเพราะ
รัฐบาลอเมริกันไม่ไว้วางใจในตัวเขาโดยเชื่อว่า
เขาเป็นคอมมิวนิสต์ชั้นแนวหน้า และเกรงว่า
เขาอาจเป็นตัวการที่จะนำความยุ่งยากมาให้หลัง
จากที่สงครามสงบแล้ว^{๑๖} เป็นที่น่าเสียดายว่า
รัฐบาลอเมริกันขณะนั้น กำลังเป็นโรคกลัวลัทธิ
คอมมิวนิสต์ชั้นสมอง จนไม่พยายามมองบท
บาทของโสจิมีนห์ ในฐานะที่เขาเป็นนักชาติ

นิยมที่มีความตั้งใจจริงที่จะกอบกู้เอกราช ให้แก่
ประเทศของเขา ถ้าสหรัฐฯ ตัดสินใจให้ความ
ช่วยเหลือแก่ โสจิมีนห์ในตอนนั้น เชื่อว่าประ
วัติศาสตร์ของโลกอาจเปลี่ยนโฉมหน้าไป และ
สงครามเวียตนามก็อาจจะไม่เกิดขึ้นใน ลักษณะ
ที่เราประสบอยู่นี้

หลังจากที่ฝ่ายสัมพันธมิตร ได้ทิ้งระเบิด
ปรมาณูลงที่เมืองฮิโรชิมา และนางาซากิเมื่อต้น
เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ โสจิมีนห์มั่นใจร้อย
เปอร์เซ็นต์ว่าญี่ปุ่นจะต้องยอมแพ้แก่ฝ่ายสัมพันธ
มิตรแน่นอน เขาได้เรียกประชุมกลุ่มผู้รักชาติ
ชาวเวียตนามทั้งหลายเป็นการด่วน เพื่อก่อตั้ง
เป็น "แนวร่วม" เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ.
๑๙๔๕ นโยบายของแนวร่วมรักชาติขึ้นคือการ
ปลดอาวุธทหารญี่ปุ่น การเข้าครอบครองกล
ไกของรัฐบาลเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการต่อรอง
กับกองทัพทหารสัมพันธมิตรที่จะเข้ายึดครอง อินโด
จีนหลังจากสงครามสงบลงแล้ว แผนการณ์ยึด
อำนาจโดยสันติ นี้ต้องล้มเหลว เพราะญี่ปุ่นชิงตัด
หนามอบอำนาจปกครอง ให้รัฐบาลของจักร-
พรรดิเขาได้เพื่อหลีกเลี่ยงกับการเสียหน้า ยอม
จำนนต่อกองทัพสัมพันธมิตร การสู้รบจึงได้เกิด

๑๔. Reinhold Neumann-Hoditz *Portrait of Ho Chi Minh* (N.Y.: Muder & Muder, 1972) p. 136

๑๕. N. Khae Huyen : *Vision Accomplished ?* (NY: MC Million, 1971 p. 76

๑๖. Robert Shaplen : "The Enigma of Ho Chi Minh," op. cit., p. 13

ขึ้นเพราะชาวเวียดนามที่ไม่เต็มใจที่จะกลับไป อยู่ใต้การปกครอง ในระบอบ สมบูรณาญาสิทธิ ราชอีก หลังจากที่กองทัพเวียดนามที่เข้าครอบ ครองแคว้นอันนัมและตังเกี๋ย โฮจิมินห์ ได้ออก คำสั่งให้ยาตราทัพขึ้นไปยึดฮานอย ขบวนการ เรียกร้องเอกราชของเขาได้รับการสนับสนุนอย่าง ล้นหลามจากประชาชนทั่วไป จนมีผลให้จักร พหุติเขาได้ต้องสละราชสมบัติ และส่งมอบการ ปกครองเวียดนามให้กับโฮจิมินห์ ในวันที่ ๒ กันยายน ค.ศ. ๑๙๔๕ โฮจิมินห์ จึงประ กาศตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นที่ฮานอย โดยตัวเขา เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี

การเจรจาต่อรองกับฝรั่งเศส หลังจากนั้น นับได้ว่าราบรื่นพอสมควร รัฐบาลฝรั่งเศสได้ส่ง ผู้แทนชื่อ Jean Sainteny มาเจรจากับโฮ จิมินห์ ในวันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๔๖ รัฐบาลทั้งสองได้ออกประกาศว่า รัฐบาลฝรั่งเศส จะ ยอมรับเอกราชของ รัฐบาลเวียดนาม แต่ ยังจะคงให้อยู่ภายใต้สหพันธรัฐฝรั่งเศส สองเดือน ภายหลังจาก นั้นโฮจิมินห์ ได้ นำคณะผู้แทนเงิน ทางไปกรุงปารีส เพื่อเจรจาให้มีการลงสัตยา บันในสนธิสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว ใน กรุงปารีส ชื่อเสียงของโฮจิมินห์ในฐานะนัก ชาตินิยมและผู้นำ เปี่ยมด้วยบารมีที่มีคุณลักษณะ พิเศษได้รับการยอมรับทั่วไป การเจรจาได้จัด

ให้มีขึ้นที่ฟองเทนเบลอ จากผลของการประชุม โฮจิมินห์พบว่าทางฝ่ายฝรั่งเศสได้บิดเบือน ข้อตกลง ตกลงเดิม ที่ทำไว้ตั้งแต่เดือน มีนาคม โดยสิ้นเชิง เป็น ที่เห็น โดย แจ่มชัดว่ารัฐบาลฝรั่งเศส มีความ ประสงค์จะ เข้าครอบครอง อินโดจีน อีกครั้งหนึ่ง ในรูปของสหพันธรัฐโดยจะให้มีการรวมแคว้น ๕ ทั้งสามเข้าด้วยกัน นโยบายของฝรั่งเศสนี้ขัดต่อ เจตนาารมย์ของโฮจิมินห์ และชาวเวียดนามที่ ต้องการ ให้มีการรวมเวียดนาม เข้าด้วยกัน เป็น ประเทศเอกราช

ความล้มเหลวของการประชุม Fontainebleau ช่วยยืนยันความเชื่อของพวกเขา ทั่ว รุนแรงในขบวนการเวียดนามที่ว่า ฝรั่งเศสมี นโยบาย จะฉวยโอกาส เข้าครอบครอง อินโดจีน ให้กลับเป็นอาณานิคมของตนตามเดิม หลัง จากกองทหารฝรั่งเศสได้เปิดฉากสังหารหมู่ขึ้นที่ ไฮฟอง การสู้รบได้ปะทุขึ้นทั่วประเทศระหว่าง กองทัพฝรั่งเศสกับกองทหารเวียดนาม ซึ่งได้รับ การสนับสนุนจากชาวเวียดนามทั่วไป กอง ทหารเวียดนามที่เสียเปรียบทางด้านกำลังคน และ อาวุธจึงถอยเข้าป่าลึกเพื่อรวบรวมผู้คนสู้รบต่อไป เมื่อสงครามเกาหลีปะทุขึ้นในเดือนมิถุนา ยน ค.ศ. ๑๙๕๐ รัฐบาลอเมริกันลงความ เห็น ว่า เป็น แผนการณ์ของ จินคอมมิวนิสต์ ที่จะ ขยายอำนาจ การต่อสู้ของโฮจิมินห์ก็ถูกมอง ว่าเป็นแผนของจินคอมมิวนิสต์เช่นกัน ดังนั้น

กระทรวงกลาโหมสหรัฐวางแผนใช้เวียตนามใต้เป็นฐานทัพ เพื่อจะโอบล้อมจีนตามแผนยุทธศาสตร์ที่วางไว้ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่รัฐบาลคอมมิวนิสต์เข้ายึดอำนาจการปกครองในปี ๑๙๖๐ ปรธานาธิบดีทรูแมน ได้อนุมัติเงินหลายร้อยล้านเหรียญสหรัฐ เพื่อช่วยเหลือกองทัพฝรั่งเศสในอินโดจีนจัดทำเสบียงกรัง และอาวุธยุทโธปกรณ์ภายในระยะเวลาเพียง ๖ ปี ทรูแมนได้เปลี่ยนแปลงนโยบายต่อต้านลัทธิอาณานิคมของรูสเวลต์ให้กลายเป็น นโยบาย สนับสนุน ลัทธิ จักรวรรดินิยมไปอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

ความช่วยเหลือที่กองทัพเวียตมินห์ ได้รับจากรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ช่วยให้ Vo Nguyen Giap มีชัยในการทำสงครามกองโจร ได้เข้ายึดครองค่ายทหารหลายแห่งของฝรั่งเศสตามพรมแดนจีนคอมมิวนิสต์ และมีแผนการณ์ที่จะต่อสู้ให้ ได้ชัยชนะมากที่สุด ก่อนที่สหรัฐจะทันมีโอกาสส่งความช่วยเหลือมหาศาล ให้กับรัฐบาลในไซ่ง่อน เป็นการยากที่แผนการณ์นี้จะประสบผลสำเร็จเพราะกองทัพฝรั่งเศสมีกำลังทหารมาก

กว่ากองทัพเวียตมินห์ถึงห้าต่อสามและอาวุธของฝรั่งเศส ก็มีประสิทธิภาพร้ายแรงกว่าฝ่ายเวียตมินห์ถึงสิบเท่า ดังนั้นโฮจิมินห์กับ โวเหงียนเกียจึงต้องเปลี่ยนยุทธวิธี กำลังของเวียตมินห์ถูกส่งไป ปฏิบัติการ รังควาน ตาม ชายแดนลาวและเขมร เพื่อล่อให้ฝรั่งเศสส่งกำลังส่วนใหญ่ออกไปปะทะ จากนั้นจึงได้ส่งกำลังสำคัญที่ข่มเอาไว้ปิดล้อมบ่อเตียนเบียนฟู ซึ่งเป็นบ่อกำลังทหารที่สำคัญของฝรั่งเศส^{๑๒} หลังจากปิดล้อมอยู่เป็นเวลา ๔๕ วัน ฝรั่งเศสตกลงยอมแพ้และยอมถอนกำลังออกจากเอเชียอาคเนย์ การพ่ายแพ้ที่เตียนเบียนฟู มีผลให้กองทัพเวียตมินห์ ได้เข้าครอบครองดินแดน ถึง ๓ ใน ๔ ของเวียตนาม อิทธิพลและอำนาจของโฮจิมินห์ จึงรุ่งโรจน์ขึ้นอีกครั้งหนึ่งในฐานะรัฐบุรุษผู้กอบกู้ชาติ

สนธิสัญญาสันติภาพที่ยุติการสู้รบระหว่างเวียตมินห์กับฝรั่งเศส ได้ลงนามกันที่กรุงเจนีวา ในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ โดยมีอังกฤษ รัสเซีย เขมร ลาวและรัฐบาลหุ่นของฝรั่งเศสในไซ่ง่อนเป็นผู้รับรอง สัญญาสงบศึก

๑๒. John Mc Alister, *Vietnam : The Origins of Revolution* (N.Y. Alfred Knopf, 1969) p. 6

๑๓. Theodore White : "Indo-China : The Long Trail of Error" in Fischell Welsley, ed, *Vietnam: Anatomy of Conflict*: (Illinois: Peacock Publishers 1968) pp. 18-19

แบ่งแยกเวียดนามออกชั่วคราว เป็น สองส่วนที่
เส้นขนานที่ ๑๗ โดยกำหนดจะให้มีการเลือก
ตั้งทั่วประเทศขึ้นในระยะเวลาสองปีภายใต้การ
ควบคุมของคณะกรรมการระหว่างประเทศ การ
เลือกตั้งจะเปิดโอกาสให้ชาวเวียดนามใช้ประ
ชามติเลือกรัฐบาลของตนเองอันจะ เป็นรัฐบาลที่
มีอำนาจปกครองทั่วประเทศ ก่อนที่จะมีการ
เลือกตั้งฝรั่งเศสยังคงมีอำนาจการปกครอง โดย
ฝ่ายรัฐบาลหุ่นของจักรพรรดิเบ๋าได้ ส่วนทาง
ภาคเหนือโฮจิมินห์มีอำนาจสูงสุดใน การบริหาร
ประเทศเพราะได้รับเลือกตั้งให้เป็นทั้งประธานา
ธิบดีและนายกรัฐมนตรี^{๓๘}

โฮจิมินห์เดินทางกลับเข้า ฮานอยอีกครั้ง
หนึ่งในฐานะผู้พิชิต เขาได้รับการต้อนรับอย่าง
อบอุ่นจากประชาชนทั่วไป จนเป็นที่เชื่อมั่นว่า
เขาจะได้รับ ชัยชนะอย่าง ขาดลอยในการเลือก
ตั้งที่จะมาถึง หลังจากที่ถูกตั้งรัฐบาลเสรีจเรียบ
ร้อย โฮจิมินห์ได้เริ่มดำเนินนโยบายเปลี่ยน
เวียดนาม เหนือ ให้เป็นรัฐ คอมมิวนิสต์ ตัวอย่าง
ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เขามุ่งที่จะจัดให้
ประชาชนมีการอยู่ดีกินดี และได้เริ่มโครงการ
ปรับปรุงโรงเรียนต่างๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๖
โดยมีจุดประสงค์จะให้เด็ก ๆ ทุกคนมีโอกาส

เข้าเรียนหนังสือเป็นเวลาอย่างน้อย ๗ ปีใน
ชั้นประถมและอย่างน้อยสองปีในชั้นมัธยม

ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๖ ถึง ๑๙๖๒

โฮจิมินห์ได้รับความ ยุ่งยากใจ และพยายามวาง
ตัวเป็นกลาง ในความขัดแย้งระหว่างโซเวียต
และจีนคอมมิวนิสต์ ขณะเดียวกันเขาได้เดิน
ทางไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะประ
เทศเป็นกลางเช่น อินเดียเพื่อขอเสียงสนับสนุน
ในการรณรงค์ต่อต้านการแทรกแซง ของสหรัฐ-
อเมริกาในอินโดจีน ความร่วมมือกันระหว่างสห
รัฐอเมริกาและเวียดนามได้ เพื่อกีดขวางไม่ให้มี
การเลือกตั้งทั่วไปตามข้อตกลงเงินว่า และการ
ปกครองในระบบทระราชของรัฐบาล ใจตินเดียม
ได้ถูกเปิดโปงไปทั่วโลก จึงทำให้ปัญหาอินโด
จีนได้รับความสนใจมากขึ้นจากนักวิชาการชาติ
ต่าง ๆ ทั่วโลก แต่ในขณะที่เดียวกันกิตติศัพท์
ชื่อเสียงและความ เป็นนักชาตินิยมของโฮจิมินห์
ได้เลื่องลือออกไป คนส่วนมากจะตั้งที่ทราบว่
โฮจิมินห์นอกจากจะเป็นนักประพันธ์ จิตรกร
นักปรัชญา นักปฏิวัติ นักชาตินิยม นักบริ
หารแล้ว ยังเป็นนักภาษาศาสตร์อีกด้วย^{๓๙}
สิ่งที่ทำให้ โฮจิมินห์แปลกไป จากผู้นำผู้มีชื่อเสียง
ก้องโลกซึ่งมักจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่หรูหราฟุ่ม

๓๘. Victor Bator : *Vietnam : A Diplomatic Tragedy* (London : Faber)

๓๙. Lacouture, op; cit. p 275

เพียง—ก็คือการดำรงชีวิตอย่างสามัญธรรมตาและความอ่อนน้อม ถ่อมตนอันเป็น ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของเขา

ในทัศนะของโฮจิมินห์ สหรัฐจะไม่ส่งกำลังเข้ารุกรานเวียดนามเหนืออย่างเปิดเผย เพราะสาเหตุสำคัญสองประการ หนึ่ง สหรัฐยังคงมีความ หวั่นเกรงใน สมรรถภาพ ทาง การรบของนายพลเกียบ สอง สหรัฐเกรงว่าการรุกรานทางทหารของตนอาจทำให้เกิดสงครามทางบกถึงขั้นวิกฤตกับจีนคอมมิวนิสต์ โฮจิมินห์มีความเห็นตรงกับนายพลเกียบว่า สหรัฐมีแผนการที่จะระดมทิ้งระเบิดทำลาย โรงงานอุตสาหกรรมของเวียดนามเหนือ เพื่อบีบบังคับให้เวียดนามเหนือต้องขอเปิดการ เจริญสันติภาพอันจะมีประโยชน์ต่อฝ่ายสหรัฐ

แม้โฮจิมินห์จะได้ชื่อว่า เป็นคอมมิวนิสต์ขั้นหัวหน้า นักวิชาการและนักศึกษาทั้งหลาย ยังคงเชื่อกันว่า ความปรารถนาแรกเริ่มของเขาก็คือการเรียกร้องเอกราช การขับไล่จักรวรรดินิยมและการรวมเวียดนาม เข้าเป็นประเทศเดียวกันอย่างสันติ การจับอาวุธประหัตประหารกัน จะกระทำก็ต่อเมื่อไม่มีทางหลีกเลี่ยง และหลังจากการเจรจาได้ล้มเหลวลง โฮจิมินห์มุ่งหวังที่จะให้รัฐบาลเป็นกลางในไซ่ง่อนที่มี นโยบาย

ถอนทหารอเมริกันออกจากอินโดจีน โฮจิมินห์หวาดกลัวการทิ้งระเบิดของสหรัฐ เป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นการทำลายชีวิต และทรัพย์สินของชาวเวียดนามแล้ว ยังจะเป็นช่องทางให้จีนบักกิ้ง ฉวยโอกาสยาดราทท์เข้าเวียดนามโดยยกข้ออ้างว่าจะเข้ามาช่วยต่อสู้ โฮจิมินห์เกรงว่า เมื่อปล่อยให้จีนบักกิ้งยกทัพเข้าประเทศมาแล้วก็จะเป็นการยากที่จะเชิญให้ออกไป^{๔๖} จากสาเหตุดังกล่าวนี้ โฮจิมินห์จึงเรียกร้องให้มีการ ตกลงกัน ทาง การเมือง กันใน ไซ่ง่อน เพื่อยุติความวุ่นวาย เพื่อให้มีการจัดตั้งรัฐบาลผสมขึ้นโดยจะให้มีผู้แทนจากทุกฝ่ายรวมทั้งฝ่ายแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติมาร่วมด้วย

หลังจากโงคินเดียมถูกโค่นอำนาจ เหตุการณ์ภายในเวียดนามใต้ เป็นการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจกันในหมู่นักการเมืองต่าง ๆ การทิ้งระเบิดปูพรมของสหรัฐ ในเวียดนามเหนือโดยเฉพาะที่ฮานอยและไฮฟอง การแผ่ขยายสงคราม และ วิกฤตการณ์ที่ อ่าวตังเกี๋ยที่สหรัฐฉวยโอกาสส่งกำลังทางบกเข้า ทำการรบในอินโดจีนอย่างเปิดเผยทำให้โฮจิมินห์วิตกมาก เขาหวังใจว่าการทิ้งระเบิดของสหรัฐ อาจทำลายเขื่อนหลายแห่งทางตอนเหนือของ ประเทศซึ่งจะมีผลทำให้เกิด มหาพายุและความ ออถอยทุกข

๔๖. Huyen, Ho Chi Minh : An Independent Communist Leader, op. cit, p. 185

เชิญในหมู่ประชาชน ภายในระยะเวลาเพียง ๕ เดือน ฐานทัพ และสะพานกว่า ๗๐ แห่ง ของเวียดนามเหนือถูกระเบิดทำลายย่อยยับ รวมทั้งรถบรรทุก รถไฟที่ใช้ลำเลียงอาหารและสัมภาระในการรักษาพยาบาล เพื่อดำเนินการโจมตีอย่างหนักหน่วงของสหรัฐ ไฮจิมีนห์ได้เรียกกรมพลอย่างเร่งด่วน จัดตั้งเป็น "กองกำลังอาสาสมัคร" ประกอบไปด้วยคนหนุ่มสาว จำนวนกว่า ๕ แสนคน มีจุดมุ่งหมายจะต่อต้านการรุกรานของสหรัฐ เพื่อความคงอยู่ของประเทศเวียดนาม^{๑๒}

แม้ว่าไฮจิมีนห์จะรู้สึกทุกข์ใจที่เห็นประเทศชาติและพี่น้องของเขาถูกทำลายลงจากแสนยานุภาพทางทหารอันยิ่งใหญ่ของสหรัฐ ในทางตรงกันข้าม เขาตระหนักดีว่าความย่อยยับนี้เท่ากับช่วยรวบรวมคนเวียดนาม เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายใต้การนำของเขา ยิ่งสหรัฐทิ้งระเบิดมากขึ้นเท่าไร ชาวเวียดนามยิ่งบูชาไฮจิมีนห์มากเท่านั้น รูปภาพของเขาได้รับการประดับประดาด้วยความเคารพ แทบทุกบ้าน ความทุกข์ยากทั้งหลายที่ชาวเวียดนาม ต้องประสบกลับถูกมองว่าเป็นความผิดของสหรัฐ และรัฐบาลไซ่ง่อน เป็นที่เห็นได้แจ่มชัดว่า ไฮจิมีนห์

ได้รับการเทอดทูนประหนึ่งนักบุญผู้ชาติ เป็น "ลุง" ผู้ที่ประชาชนนิยมชมชอบ ทหารอเมริกันต้องได้รับความงุนงงที่ค้นพบรูปภาพของไฮจิมีนห์ เคียงข้าง กับรูป ครอบครัวของ ทหารเวียดนามที่และเวียดนามที่เสียชีวิตจากการรบ

เมื่อ Jean Sainteny เพื่อนเก่าของไฮจิมีนห์ ผู้ซึ่งเคยเป็นทูตมาเจรจาสันติภาพหลังสงคราม เดินทางมาเยี่ยมที่ฮานอยเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ เขาต้องรู้สึกประหลาดใจ ที่เห็นไฮจิมีนห์ยังคงมีสุขภาพสมบูรณ์จิตใจร่าเริง แต่ยังคงแข็งแรงแและเด็ดเดี่ยวเหมือนเดิม Sainteny ยังพบว่าไฮจิมีนห์ชอบท่องเที่ยวไปตามชนบท สนทนาวิสาสะกับชาวบ้านและยังชอบไปเยี่ยมเยียน ตามโรงงานอุตสาหกรรมทั่วประเทศ เพื่อได้ถามทุกข์สุขของแรงงานทั้งหลาย การพบปะกันครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายระหว่างคนทั้งสอง

ในที่สุด จากแรงผลักดันที่มาจากทุกทิศทาง ฮานอยและวอชิงตันตกลงเปิดการเจรจาสันติภาพขึ้นในกรุงปารีส การเจรจาต้องหยุดชะงักลงหลายครั้ง และมีผลให้การสู้รบดำเนินต่อไปเป็นระยะ ๆ เพราะเกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง ไฮจิมีนห์ ไม่ได้มีชีวิตยืนยาวจน

^{๑๒}. *Washington Post*, Feb. 12, 1965

เห็นความฝันของเขากลายเป็นความจริง คือสันติภาพได้ถูกกอบกู้ขึ้น ในอินโดจีนและประเทศเวียดนามได้รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มรณกรรมจากโรคหัวใจวาย ของโฮจิมินห์ ได้ถูกประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ค.ศ. ๑๙๖๙

เมื่อข่าวมรณกรรมของโฮจิมินห์แพร่ออกไป ชาวเวียดนามต่างตกใจและเสียใจโดยทั่วกัน สำหรับพวกเขาโฮจิมินห์นับได้ว่ามีอิทธิพลต่อชีวิตเขาอย่างใหญ่หลวง เป็นเวลา ๔๐ ปีที่โฮจิมินห์ได้เป็น ผู้นำเขา ต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราชของเวียดนาม ได้ผ่านความเป็นความตายทุกข์สุขมาด้วยกัน การสูญเสียโฮจิมินห์นับได้ว่าการเป็นสูญเสีย ครั้งยิ่งใหญ่ที่ประวัติศาสตร์ของเวียดนามจะต้องจารึกเอาไว้ การจากไปของโฮจิมินห์ ไม่ว่าจะเป็นการจากที่ตีหรือร้าย นับได้ว่าชาว เวียดนามต้องสูญเสียผู้นำเปี่ยมด้วย บารมี และรัฐบุรุษระดับโลกที่ไม่มีใครเสมอเหมือน

๓ บทสรุป

ประเทศเวียดนาม ที่โฮจิมินห์ถือกำเนิดขึ้นมาเป็นดินแดนที่กำลังร้อนระอุ เป็นดินแดนแห่งความขมขื่นและเคียดแค้น เป็นดินแดนที่กำลังมีวิกฤติการณ์ทางสังคมอย่างรุนแรง ชาว

ฝรั่งเศส เป็นผู้ปกครองที่นิยมใช้พระเดชมากกว่าพระคุณ ในความรู้อึดของชาวเวียดนามที่คุมขัง ณ. เกาะปูโลคองตอร์ เป็นเสมือนตัวแทนของความโหดร้ายของฝรั่งเศสเพราะเป็นสถานที่ที่นักชาตินิยม เวียดนาม ถูกส่งตัวไปจำขังไว้และมักจะไม่ไ้กลับออกมา การปกครองของฝรั่งเศส โดยเฉพาะนโยบายเกี่ยวกับศาสนา และ วัฒนธรรมได้ทำลาย เกียรติภูมิขนบประเพณีและคุณค่าดั้งเดิมต่าง ๆ ที่ชาวเวียดนามเทอดทูนลงอย่างสิ้นเชิง จึงเป็นที่เห็นได้ชัดแจ้งว่าสถานการณ์อันเลวร้ายและอยุติธรรมนี้ ได้ผลักดันให้ชาวเวียดนามตก อยู่ในสภาพที่ว้าวุ่นทางจิตใจ ขาดหลักยึดเหนี่ยว และรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง คล้ายคนแปลกหน้าในสังคมของตนเอง จากสาเหตุเหล่านี้ จึงเป็นการง่ายที่ประชาชนในสังคมนั้นจะตั้งความหวังอัน เลอเลิศถึงสิ่งมหัศจรรย์ที่สามารถจะดลบันดาลให้สถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนั้นสาบสูญไป อีกทั้งยังเป็นการง่ายที่คนเหล่านี้จะถูกปลุกปั่นมอมเมาจิตใจให้คล้อยตามคำชักชวนที่จะกระทำการอันมีผล ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ แม้ว่าคำชักชวนนั้นจะเป็นเพียงการหลอกลวงและเพื่อสันไม่ตรงกับหลักความเป็นจริง

โฮจิมินห์ ไม่ได้มีสภาพแตกต่าง ไปจากชาวเวียดนามเหล่านี้ ความขมขื่น ทวาตระแวง

และทัศนคติที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสภาพสังคมของเขา สืบเนื่องมาจาก ประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็ก ถ้า จะวิเคราะห์บทบาทของโฮจิมินห์ โดยใช้ psycho-historical approach จะเห็นได้ว่าชีวิตของเขา เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับสภาพการณ์ ที่อยู่ยุดิธรรม ความขมขื่น และความเคียดแค้น ของเขาอาจมีผล มาจากสภาพการณ์ของชีวิตใน วัยเด็กที่แตกต่างจากเด็กอื่น ๆ การที่โฮจิมินห์ ได้พบเห็นว่าบิดาผู้ทรงความรู้ของเขาต้องถูกไล่ออกจากงานอย่างปราศจากความเป็นธรรม และ ต้องจบชีวิตลงในสภาพที่น่าเอ็นจอนาจได้ มีอิทธิพลอย่าง ใหญ่หลวง ต่อวิถี ชีวิตใน อนาคตของ โฮจิมินห์ เช่นเดียวกับการที่เขาต้องรับรู้ความ จริงว่ามารดาและพี่สาวของเขา ต้องถูกจองจำ และสิ้นชีวิตลงในคุก ในการรณรงค์ต่อต้านการ ปกครองของฝรั่งเศส ชีวิตของโฮจิมินห์หลัง กับการสูญเสียบิดามารดา และพี่สาว เป็นชีวิตที่ แดกงานขำขันเขิน ต้องต่อสู้และเผชิญโลกอย่าง อ้างว้างแต่เพียงลำพังทงๆ ที่ยังไม่ ไต่เป็นผู้ใหญ่ เต็มตัว ความพิการทางจิต (psychological hang-ups) ของเขาอาจเป็นผลสืบเนื่อง มาจากความทนทุกข์ ทรมานทางจิต ใจตั้งแต่วัย เด็กจนทำให้เขามีความปรารถนาอย่างรุนแรง ที่ จะได้รับความรักและเอาใจใส่ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขา

ก็ได้รับอย่างท่วมท้นจากประชาชน นอกจากนี้ ความปรารถนาในเชิงรุก (aggressive feeling) ของเขาก็อาจมีสาเหตุมาจากการที่ สูญเสียครอบครัวและบุคคลผู้เป็นที่รักไปอย่างไม่ ได้คาดคิด สาเหตุอีกข้อหนึ่งก็คือ โฮจิมินห์ได้ ถู้อำนาจข่มขู่ในแวตวงและกลิ่นอายของการ ปฏิวัติ ครอบครัวของเขาเป็นครอบครัวตัวอย่าง ในการต่อสู้ ไม่ต้องสงสัยว่าโฮจิมินห์จะได้รับ เลือดแห่งการต่อสู้มาด้วย จากสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ ความเคียดแค้นของโฮจิมินห์ต่อ สภาพการณ์ที่อยู่ยุดิธรรมในสังคม และต่อการ ปกครองที่ โหดร้ายของฝรั่งเศส จึงมีพลังรุนแรง มหาศาล สามารถผลักดันให้เขาอุทิศทุกสิ่งทุก อย่างเพื่อบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่จะทำลายล้างจักร วรรคินิยมของฝรั่งเศส และกอบกู้เอกราชของ ชาวเวียดนาม

จากหลักฐานต่าง ๆ ที่อ้างมาแล้ว จะ เห็นได้ว่า ไม่มีฉบับใดเลยที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ชีวิตรักของโฮจิมินห์ ดังนั้นจึงอาจจะสันนิษฐาน ได้ว่าโฮจิมินห์ไม่เคยมีครอบครัว ชีวิตของ เขาได้อุทิศให้ประเทศ และเพื่อนร่วมชาติของ เขาจนหมดสิ้น พฤติการณ์นี้จะดูตาม Psycho historical approach จะเห็นได้ว่าเป็น การกระทำที่แปลกประหลาดผิดสามัญ อย่าง

ไรก็ตามสาเหตุที่เขาต้องสูญเสียบิดามารดา และพี่น้องไปตั้งแต่ยังเยาว์วัย อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเกิดปมด้อยทางจิตใจ เกิดความหวาดกลัวและไม่กล้าที่จะมีครอบครัว เพราะเกรงว่าอาจจะสูญเสียไปอีกก็ได้ ส่วนสาเหตุอื่น ๆ นั้นก็อาจจะเป็นไปได้ที่ว่า โฮจิมินห์เห็น ไม่เป็นการสมควรที่จะมีครอบครัว และแสวงหาความสุขตามลำพังตนก่อนที่การแก้แค้นเพื่อครอบครัว และเพื่อนร่วมชาติของเขาจะประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ โฮจิมินห์ ต้อง ใช้ชีวิตที่ระหกระเหินหลบซ่อนอยู่ในป่าเขาและต้องทำงานหนักมาก จึงอาจไม่มีเวลามากคิดถึงเรื่องมีครอบครัว

ในการ ย้อน กลับมาวิเคราะห์ชีวิตประวัติของโฮจิมินห์ โดยใช้หลักการใน ทฤษฎี "ผู้นำเปี่ยมด้วยบารมี" จะเห็นได้ว่าชีวิตในวัยหนุ่มของโฮจิมินห์เป็นชีวิตที่อับเฉา และเต็มไปด้วยความผิดหวังความว่าเหวที่ต่อต้องเผชิญโลกตามลำพัง ความพลัดหวังในการเล่าเรียนศึกษา การสูญเสียประมุขครอบครัวไปอย่างยุติธรรม นอกจากประสบการณณ์ที่ โหดร้ายที่ โฮจิมินห์ต้องประสบด้วยตัวเองแล้ว เขายังได้พบเห็นความทุกข์ทรมานของเพื่อนร่วมชาติ ได้ตระหนักถึงเจตนาของฝรั่งเศส ที่จะกดขี่ชาวเวียดนามให้ เป็นทาสตลอดไป รวมทั้งนโยบายที่จะทำลายล้างวัฒนธรรม คาสนาและค่านิยมดั้งเดิมของ

เวียดนามให้สิ้นทรากร จากสาเหตุเหล่านี้ ทำให้ โฮจิมินห์ รู้สึก ห่างเหิน และ เกิดความปรารถนาที่จะทำลายล้างสภาพสังคม ซึ่งฝรั่งเศส เป็นผู้กำหนดให้ จากสภาพการณณ์เช่นนี้จึง ผลักดัน ให้เขามีลักษณะ ของการเป็น นักปฏิวัติ และไม่เกรงกลัวที่จะเสี่ยงทำการใด ๆ ที่เขาคิดว่าจะ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

อำนาจบารมี และความสามารถพิเศษ ในการเป็นผู้นำของโฮจิมินห์ เริ่มเป็นที่ยอมรับกันครั้งแรกไม่ใช่ใน ประเทศบ้านเมือง ของเขา แต่กลับเป็นในกรุงปารีสในกลุ่มนักศึกษา หัวรุนแรง นักสังคมนิยมและในหมู่นักชาตินิยม ชาวต่างชาติที่มาจากประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย ในเอเชียและแอฟริกา ครั้นต่อมาเมื่อโฮจิมินห์ ถูกส่งตัวไปประเทศจีน อำนาจบารมีของเขา เริ่มเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น โดยเฉพาะในหมู่นักชาตินิยมลัทธิชาวเวียดนามทั้งหลาย จนกระทั่งโฮจิมินห์ สามารถ ก่อตั้งกลุ่มยุวชนชาว เวียดนาม ขึ้น ระยะเวลา ระหว่างที่ โฮจิมินห์ ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนจนถึง ตั้งขบวนการ เวียดนามินห์ ชื่อเสียงและบารมีของเขาเริ่มเป็นที่ชื่นชมของชาวเวียดนามเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดสูงสุด เมื่อเขาได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของเวียดนามเหนือ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง และอีกครั้งหลังการเจรจาสันติภาพที่กรุงเจนีวา

ธานาธิบดีทั้ง ในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ และ ค.ศ. ๑๙๕๔ ซึ่งขณะนั้นเป็นระยะเวลาที่อำนาจ บารมีพุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุด นอกจากจะได้ตั้งพรรค Lao Dong ขึ้นเพื่อถ่ายถอดบารมีของเขาแล้ว โฮจิมินห์ยัง ได้จัด ให้มี การเลือกตั้งทั่ว ประเทศ จัดให้ตัวแทนของชนกลุ่มน้อย ได้เข้ามามีส่วนมี เสี่ยงในการบริหารประเทศ และทั้งยังได้แต่งตั้ง คณะรัฐมนตรี ประกอบด้วยบุคคลที่เป็นนัก ชาตินิยมสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่ ตลอดสงครามอิน ยาวนาน จากการบริหารประเทศของ โฮจิมินห์ จะสังเกตเห็นว่า เขาไม่ได้พยายามรวมอำนาจ ไว้เพื่อเสริมสร้างบารมีของตนแต่คนเดียว ใน ทางตรงกันข้าม โฮจิมินห์ ได้พยายามถ่ายถอด อำนาจบารมีที่เขา มีอยู่ ไปให้กับพรรคคอมมิวนิสต์ลาวทอง และคนสนิทของเขา คือ ฟามวันตง

และโวเหงียนเกียบ โดยเฉพาะตั้งแต่ปี ๑๙๖๐ เป็นต้นมา โฮจิมินห์ ได้มอบอำนาจการปกครอง ส่วนใหญ่ให้กับฟามวันตง และอำนาจทาง การทหารให้กับโวเหงียนเกียบเป็นที่แน่นอนว่า โฮจิมินห์ ได้ประสบผลสำเร็จ ในแผนการณ์ ถ่าย ทอดอำนาจ หลังมรณกรรมของโฮจิมินห์ อำนาจการปกครอง และความถูกต้องในการ ปกครอง ได้ถูกถ่ายทอดไปให้กับพรรคลาวทอง และคณะรัฐบาลชุดใหม่ ซึ่ง โฮจิมินห์เป็นผู้คัดเลือก และเสถียรภาพก็ดำรงอยู่แม้ว่าประเทศ ได้สูญเสียผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ที่ชาว เวียดนามเทอดทูน นโยบายและจุดประสงค์ของโฮจิมินห์ ได้รับการ ยอมรับจากประชาชนของเขา ดังนั้นจึงไม่เกิด วิกฤตการณ์ อันใดซึ่งจะเป็นการ ทำลายวินัยดัย ครั่งสุดท้ายของโฮจิมินห์ ผู้เป็นรัฐบุรุษและผู้นำ เปี่ยมด้วยบารมีของชาวเวียดนามเหนือ